

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 663/2017-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészáros (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátska kancelária, L. Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 32/2007 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 32/2007 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 500 € (slovom dvetisícpäťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Mgr. [REDACTED] priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,16 € (slovom tristoti eur a šesťnásť centov), ktorú je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť na účet jeho advokátky JUDr. Emílie Korčekovej, advokátska kancelária, L. Novomeského 25, Pezinok, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 663/2017-12 z 24. októbra 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 32/2007 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti predovšetkým vyplynulo:

«... Sťažovateľ má vo vykonštruovanom konaní na ochranu osobnosti vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod č.k. 18C/32/2007 od 16.03.2007 postavenie odporcu...

Vinou ad hoc úkonov porušovateľa s výraznými časovými odstupmi, nezáujmu porušovateľa vec od počiatku prejednať a rozhodnúť spravodlivo a v primeranej lehote, vinou nezáujmu porušovateľa o vec, keď zákonná sudkyňa odišla na stáž na Krajský súd v Bratislave a vo veci nebolo konané, vinou porušenia zásady rýchlosti konania (§ 6 O.s.p.), nekonania zo strany porušovateľa s urýchlením a nerozhodnutia veci spravodlivo

v primeranej lehote, teda vinou neefektívneho konania a opakovaného vydávania zjavne svojvoľných a nezákonných rozhodnutí (včítane rozsudku vo veci samej dňa 5.12.2013... musel opakovane - 2 krát zasahovať Krajský súd v Bratislave a to rozhodnutiami zo dňa 29.06.2012... a dňa 15.04.2016... keď v odôvodnení posledného zrušujúceho uznesenia č.k. 3Co 123/2014-491 zo dňa 15.04.2016 (doručené 30.08.2016), ktorým zrušil porušovateľom svojvoľne vydaný rozsudok porušovateľa zo dňa 5.12.2013 dospel k záveru, že povinnosťou porušovateľa bolo po podaní žalobného návrhu 16.03.2007 splniť si poučovaciu povinnosť, vyzvať žalobcu na upresnenie žalobného návrhu (S III. str. 205-206), nakoľko žalobný petit bol od počiatku neurčitý a nevykonateľný - vid'. str. 9 odôvodnenia cit. uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Co 123/2014-491 zo dňa 15.04.2016, čo si porušovateľ svojvoľným nerešpektovaním ust. §-u 43 ods. 1 O.s.p., §-u 42 ods. 3 O.s.p. nesplnil, aj keď ako subjekt znalý práva vedel a musel vedieť, že návrh žalobcu doručený súdu prvého stupňa dňa 16.03.2007 nezodpovedal ust. §-u 79 ods. 1 O.s.p. - vid'. str. 8 odôvodnenia cit. uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Co 123/2014-491 zo dňa 15.04.2016- posledný odstavec citujúc: „Súd prvého stuňa mal preto uvedenú zrejmu vadu návrhu na začatie konania postupom podľa §-u 43 ods. 2 O.s.p. odstrániť a až následne pristúpiť k prejednávaniu veci.“

Je teda nesporným, že odvolací Krajský súd v Bratislave sa uznesením č.k. 3Co 123/2014-491 zo dňa 15.04.2016 stotožnil s právnou argumentáciou sťažovateľa o neurčitosti a nevykonateľnosti petitu (aj petitov menených žalobcom) a o hrubom porušovaní jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čo sťažovateľ vnímal a vníma ako nepripustnú šikanu po dobu 9 a 1/2 roka, teda neprijateľne extrémne dlho, keďže vec sa po rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Co 123/2014-491 zo dňa 15.04.2016 vracia do počiatočného štádia, ku dňu 16.03.2007 a to nie vinou sťažovateľa, ale vinou porušovateľa a jeho svojvôle majúcej za následok odmietnutie spravodlivosti.

S poukazom na vyššie uvedený skutkový stav veci sťažovateľ tvrdí, že svojvoľným konaním porušovateľa došlo k porušeniu jeho základného práva na rozhodnutie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a porušeniu jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné.

Sťažovateľ tvrdí, že je naďalej obeťou porušenia Dohovoru, pričom je tu dôvodná obava, že bude naďalej šikanovaný súdom a že porušovateľ bude pokračovať v porušovaní

jeho základných práv a slobôd, neprípustných obštrukciách, revaži za ďalšie zrušenie ním vydaného rozhodnutia v danej veci Krajským súdom v Bratislave, preto sa s dôverou obracia so žiadosťou o pomoc na ústavný súd.

Sťažovateľ dôvodne a zmysluplne tvrdí, že ním podané (opakované) sťažnosti predsedovi okresného súdu na prieťahy v konaní vedenom pod č.k. 18C 32/2007 zo dňa 05.05.2011... zo dňa 14.08.2013... sa minuli účinkom, nevedli k odstráneniu stavu jeho právnej neistoty o výsledok konania na ochranu osobnosti na podklade vykonštruovanej žaloby na ochranu osobnosti JUDr. [REDAKOVANÉ] a JUDr. [REDAKOVANÉ] - vid'. nižšie.

V súlade s nálezom ústavného súdu sp.zn. II ÚS 189/2010 z 13. januára 2011 sa podáva, že sťažovateľ je doposiaľ 9 a 1/2 roka šikanovaný porušovateľom, neprípustne udržiavaný extrémne dlho v stave právnej neistoty o výsledok, z čoho pramení jeho utrpenie a frustrácia, keďže porušovateľ vedome (súd pozná právo) porušuje jeho základné právo na súdnu ochranu, keďže sťažovateľ (v postavení žalovaného) pre nejasnosť predmetu konania nemá možnosť sa vymyslenej žalobe už viac ako 9 a 1/2 roka účinne brániť, brániť sa proti svojvôli a šikane zo strany porušovateľa, čo v právnom štáte nie je prípustné - zakazuje sa.

Konanie na ochranu osobnosti je pritom po právnej a skutkovej stránke jednoduché, nezložitú.

Vinou porušovateľa sa vec vracia na podklade rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Co 123/2014-491 zo dňa 15.04.2016 do stavu ku dňu doručenia súdu žalobného návrhu - teda ku dňu 16.03.2007, keďže de facto a de iure sa musí začať od počiatku (vid'. záväzný pokyn Krajského súdu v Bratislave - porušovateľ musí vyzvať žalobcu na odstránenie vady žalobného návrhu..., čo mal učiniť už v roku 2007 bezprostredne po doručení mu žaloby dňa 16.03.2007), vinou porušovateľa doposiaľ nesplnilo požiadavku „primeranej lehoty“ podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keď trvá neprimerane extrémne dlho - 9 a 1/2 roka a to všetko aj vinou fatálnej nečinnosti porušovateľa, ad hoc úkonov s výrazným časovým odstupom, nekonaním vo veci počas odchodu zákonnej sudkyne na stáž na Krajský súd v Bratislave, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľné - neospravedlňiteľné.

Sťažovateľ k prieťahom v dôsledku zjavne svojvoľného konania porušovateľa a jeho zjavných nezákonností neprispel. Z konania a postupu porušovateľa a zákonnej sudkyne je

frustrovaný, pociťuje utrpenie a beznádej, bezmocnosť, psychicky stráda a má obavu z pokračovania v jeho šikanovaní.

Teda prietahy zapríčinené porušovateľom nie je možným pričítať na vrub sťažovateľa. Stav právnej neistoty sťažovateľa o výsledok konania spôsobil u sťažovateľa nemajetkovú ujmu.

Vec má pre sťažovateľa mimoriadny význam vzhľadom k tomu, čo je v danej veci pre sťažovateľa v hre - „at stake“ (aktivity žalobcu voči sťažovateľovi v spolupráci s advokátom JUDr. [REDAKOVANÉ] a Mgr. [REDAKOVANÉ] - vid'. nižšie) a to po 9 a 1/2 ročných nezákonnostiach zo strany porušovateľa v úmysle vydať voči nemu zjavne svojvoľné a protiústavné rozhodnutia, zaviazať ho k nemožnému plneniu zneužitím práva, ignorovaním zásady „iura novit curia“.

S akcentom na vyššie uvedené a osvedčené prílohami (rozhodnutiami porušovateľa a Krajského súdu v Bratislave) sa sťažovateľka obracia so žiadosťou o pomoc na ústavný súd. Primerane skutkovému stavu veci žiada, aby ústavný súd rozhodol o porušení jej základných práv - výrok č. 1, prikázal porušovateľovi vo veci konať bez zbytočných prietahov - výrok č. 2, priznaní primeraného zadosťučinenia v sume 15 000 Euro a trov právneho zastupovania pred ústavným súdom - výrok č. 3, č. 4.

Požiadavka na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 15 000,- EURO v dôsledku porušenia práva sťažovateľa na prejednanie veci v primeranej lehote je súladná s rozhodovacou praxou a judikatúrou ESĽP (rozhodnutie ESĽP vo veci Apicella p. Taliansku zo dňa 29.03.2006, sťažnosť č.64890/01, rozhodnutie ESĽP vo veci Martin Castro a iní p. Portugalsku zo dňa 10.06.2008, sťažnosť č. 33729/06...) dľa ktorých primeraná a priemerná výška náhrady nemajetkovej ujmy je 1.000,-€ až 1500,-€ za rok trvania konania.

Ergo ochrana práv sťažovateľa vinou porušovateľa doposiaľ nebola a nie je rýchla a účinná, keďže po poslednom rozhodnutí krajského súdu v Bratislave sa konanie vracia do stavu ku dňu začatia konania doručením žalobného návrhu porušovateľovi dňa 16.03.2007!!!

Sťažovateľ k neefektívnemu a nesúrodému, nekoncentrovanému konaniu porušovateľa neprispel.

Vec je dľa sťažovateľky po právnej a skutkovej stránke jednoduchá, nezložitá.

Vec má pre sťažovateľ mimoriadny význam a to z dôvodu, že sa jedná o vykonštruovanú žalobu na ochranu osobnosti osobami JUDr. [REDAKOVANÉ] (advokát) a JUDr. [REDAKOVANÉ] (žalobca - súdny exekútor), ktorí v rozhodnom období na podklade vzájomnej dohody zosnovali vymyslené trestné stíhanie sťažovateľa (od 6.12.2008 - vznesené sťažovateľovi obvinenie pre 2 trestné činy dľa situácie navodenej pred OČTK práve JUDr. [REDAKOVANÉ] a jeho koncipientom Mgr. [REDAKOVANÉ] a JUDr. [REDAKOVANÉ]) pre nimi vymyslené trestné činy - obzvlášť závažný zločin podvodu a zločin marenie spravodlivosti; nepravdivo a krivo vypovedali pred OČTK a Okresným súdom Bratislava I vo veci č.k. 5T 52/2009, čo malo za následok aj zjavne nezákonnú a svojvoľnú väzbu sťažovateľa v období od 12.04.2014 do 15.1.2015 (bližšie vid'. nález ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 244/2015 z 2.júla 2015 + príloha č. 11a) proti sťažovateľovi s tým, že trestné stíhanie sa ukázalo ako zjavne nezákonné.

Sťažovateľ bol 21.04.2016 Krajským súdom v Bratislave oslobodený rozsudkom č.k. 2To/135/2016... spod obžaloby prokurátora KP Bratislava v celom rozsahu (teda spod 2 skutkov - hrozba odsúdenia na 10-15 rokov NEPO), sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava I 23.03.2015 č.k. 5T 52/2009 neprávoplatne odsúdený na trest odňatia slobody na 10 rokov NEPO (skutočnosť známa ústavnému súdu), pričom krajský súd skonštatoval, že advokát JUDr. [REDAKOVANÉ] porušil povinnosť mlčanlivosti (§ 23 ZoA), sťažovateľa udal potom ako bol údajný trestný čin premlčaný - trestné stíhanie sťažovateľa nebolo po 15.1.2017 možné a navyše došlo k sfalšovaniu digitálnej stopy - zásahom do nej (v priestoroch jeho advokátskej kancelárie - AK JUDr. [REDAKOVANÉ] Bratislava) u skúmaných počítačových súborov podsunutých práve JUDr. [REDAKOVANÉ] a Mgr. [REDAKOVANÉ] vyšetrovateľom PPZ a znalcovi pribratému do konania vyšetrovateľmi PPZ.

Sfalšovanie digitálnej stopy počítačových súborov (tzv. „mountingom digitálnej stopy počítačových súborov z dielne AK JUDr. [REDAKOVANÉ] „ex post) z dielne JUDr. [REDAKOVANÉ] a Mgr. [REDAKOVANÉ] ustálil kontraposudkom Ing. [REDAKOVANÉ], MBA - znalec (špecialista na IT krimi problematiku) využívaný o.i. britským Scotland Yardom, sídliači v Londýne.

„Skutočnosti „tvrdené udavačom JUDr. [REDAKOVANÉ] a jeho koncipientom Mgr. [REDAKOVANÉ] (advokát) osvedčoval v tejto vymyslenej trestnej veci pred vyšetrovateľom PPZ UBOK PZ B.Bystrica a Okresným súdom Bratislava I v postavení svedka práve exekútor

JUDr. [REDACTED], hoc po ich vzájomnej dohode vedel, že osvedčuje to, čo sa nikdy nestalo, teda to, načom sa vopred dohodli JUDr. [REDACTED], Mgr. [REDACTED] a JUDr. [REDACTED].

Obdobne je tomu tak aj v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod č.k. 18C 32/2007 !!! - žaloba podaná zneužitím práva s čím sa porušovateľ za 9 a 1/2 roka ústavne konformne nevysporiadal.

Sťažovateľ tvrdí, že je obeťou hrubého a nesoprediteľného porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy SR a porušenia práva zo strany porušovateľa na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to všetko vinou porušovateľa - porušenia primeranej lehoty v dôsledku jeho závažných procesnoprávných pochybení a nezákonných rozhodnutí Okresného súdu Bratislava III, keďže žaloba na ochranu osobnosti v danej veci nie je spôsobilým predmetom konania od jej doručenia súdu dňa 16.03.2007.

Postup Okresného súdu Bratislava III sťažovateľ vníma ako šikanóznny, pričom stav jeho právnej neistoty o výsledok konania, frustrácie, utrpenia, psychického strádania, obťažovania súdom (sťažovateľ vníma konanie okresného súdu voči jeho osobe sa javí ako neprijateľný „experiment“ - vid'. nezákonné rozhodnutia a procesnoprávne pochybenia okresného súdu skonštatované v 2-och rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave) a žalobcom JUDr. [REDACTED] trvá už v čase podania tejto ústavnej sťažnosti extrémne dlho - 9 a 1/2 roka , čo je z ústavno právneho hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné, keďže konanie na ochranu osobnosti malo byť okresným súdom (porušovateľom) prejednané a rozhodnuté maximálne do 1-ho roka, k čomu vinou porušovateľa zjavne nedošlo...»

2.1 Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod č.k. 18C/32/2007 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava III sa prikazuje v konaní vedenom pod č.k. 18C/32/2007 konať bez zbytočných prieťahov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 15 000,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. [REDACTED] priznáva úhradu trov konania v sume 303,04 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. Spr. 459/2017 z 20. novembra 2017, ku ktorému bolo pripojené vyjadrenie zákonnej sudkyne, ako aj chronológia úkonov vykonaných v napadnutom konaní.

3.1 Z vyjadrenia predsedu okresného súdu vyplynulo:

„... V prílohe Vám zasielam vyjadrenie zákonnej sudkyne k ústavnej sťažnosti, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňujem a príslušný spisový materiál. Mám za to, že postupom tunajšieho súdu nedošlo k porušeniu namietaných práv sťažovateľa. Na ústnom prejednaní veci netrváme.“

3.2 Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení uviedla chronológiu úkonov vykonaných okresným súdom a účastníkmi konania v napadnutom konaní a dodala tieto relevantné skutočnosti:

„... súd prvej inštancie konal podľa môjho názoru bez prieťahov, tri pojednávania boli odročené pre ospravedlnenie žalovaného, dve pre ospravedlnenie žalobcu, jedno pojednanie pre chybu v doručovaní žalovanému. Rozsudky boli vypracované v zákonnej lehote. Prieťahy v konaní konštatoval iba krajský súd (v odpovedi na sťažnosť žalovaného konštatoval, že táto je dôvodná).“

3.3 Sťažovateľ prostredníctvom svojej splnomocnenej právnej zástupkyne na uvedené vyjadrenie predsedu okresného súdu a zákonnej sudkyne nereagoval, ústavnému súdu iba oznámil:

„... dávam Vám týmto na vedomie, že súhlasíme s upustením od ústneho pojednávania danej veci.“

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

5. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil takýto priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 18 C 32/2007:

Dňa 16. marca 2007 bol okresnému súdu doručený žalobný návrh súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľ“) proti sťažovateľovi „*na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy*“.

Dňa 27. marca 2007 okresný súd vyzval navrhovateľa, aby uhradil súdny poplatok za podaný návrh. Súdny poplatok bol uhradený 2. apríla 2007.

Dňa 14. mája 2007 okresný súd vyzval na doloženie listinných dôkazov navrhovateľa, ktorý tejto výzve vyhovel 22. mája 2007.

Dňa 28. mája 2007 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby sa písomne vyjadril k podanému návrhu. Sťažovateľ tak učinil 4. júna 2007.

Dňa 21. júna 2007 okresný súd vyzval navrhovateľa, aby písomne zaujal stanovisko k vyjadreniu sťažovateľa. Navrhovateľ doručil súdu svoje stanovisko 2. júla 2007.

Dňa 5. septembra 2007 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 11. október 2007.

Dňa 11. októbra 2007 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 6. december 2007 pre účely výsluchu svedka.

Dňa 6. decembra 2007 bolo pojednávanie odročené na 31. január 2008 aj pre ospravedlnenú neprítomnosť sťažovateľa.

Dňa 31. januára 2008 bolo pojednávanie odročené na 1. apríl 2008 pre neprítomnosť sťažovateľa, ktorému doručenie nebolo riadne vykázané.

Dňa 26. marca 2008 sťažovateľ ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní a požiadal „*aby súd uznesením pripustil možnosť protinávrhu*“.

Dňa 1. apríla 2008 bolo pojednávanie odročené na neurčito.

Dňa 20. mája 2008 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby spresnil svoje podanie z 26. marca 2008.

Dňa 25. júla 2008 okresný súd uznesením č. k. 18 C 32/2007-117 odmietol „*protinávrh*“ sťažovateľa. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 26. augusta 2008.

Dňa 17. septembra 2008 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 27. november 2008.

Dňa 27. novembra 2008 bolo pojednávanie odročené na 27. január 2009 pre ospravedlnenú neprítomnosť sťažovateľa.

Dňa 2. januára 2009 bol súdu doručený „*vzájomný návrh*“ sťažovateľa „*na zaplatenie nemajetkovej ujmy 564.500,-Sk*“.

Dňa 26. januára 2009 okresný súd uznesením č. k. 18 C 32/2007-153 vzájomný návrh sťažovateľa vylúčil na samostatné konanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 2. februára 2009.

Dňa 27. januára 2009 bolo pojednávanie odročené na 17. marec 2009 pre neprítomnosť navrhovateľa.

Dňa 17. marca 2009 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 5. máj 2009.

Dňa 5. mája 2009 bolo pojednávanie odročené na 23. jún 2009 pre neprítomnosť navrhovateľa.

Dňa 23. júna 2009 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 29. september 2009.

Dňa 29. septembra 2009 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že súd bude opätovne žiadať listinné dôkazy, spisy.

Dňa 2. decembra 2009 bolo okresnému súdu doručené podanie navrhovateľa, ktorým navrhol pripustenie zmeny petitu.

Dňa 18. februára 2010 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril, či súhlasí s čiastočným späťvzatím žaloby a opätovne žiadal o pripojenie spisu Okresného súdu Bratislava V a Slovenskej komory exekútorov.

Dňa 5. marca 2010 Slovenská komora exekútorov oznámila súdu, že žiadané rozhodnutie o disciplinárnom konaní nie je možné zapožičať, pretože sa nachádza na Okresnom súde Bratislava I.

Dňa 8. apríla 2010 okresný súd uznesením č. k. 18 C 32/2007-356 pripustil zmenu návrhu (v časti zaplataenia nemajetkovej ujmy v sume 4 979,08 € konanie zastavil).

Dňa 5. mája 2010 bolo proti uvedenému uzneseniu doručené odvolanie sťažovateľa.

Dňa 16. júna 2011 okresný súd uznesením č. k. 18 C 32/2007-365 opravil svoje ostatné uznesenie.

Dňa 1. júla 2011 sťažovateľ podal odvolanie proti uvedenému opravnému uzneseniu.

Dňa 25. augusta 2011 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o podaných odvolaniach sťažovateľa.

Dňa 29. júna 2012 krajský súd uznesením č. k. 14 Co 364/2011-383, 14 Co 365/2011-383 napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 18 C 32/2007-356 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 18 C 32/2007-365 potvrdil.

Dňa 27. júla 2012 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 24. augusta 2012 bolo okresnému súdu doručené „späťvzatie časti návrhu“.

Dňa 7. septembra 2012 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril, či súhlasí so späťvzatím časti návrhu.

Dňa 2. októbra 2012 okresný súd uznesením č. k. 18 C 32/2007-395 konanie v časti o zaplataenie nemajetkovej ujmy zastavil a pripustil zmenu petitu.

Dňa 5. októbra 2012 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 25. október 2012.

Dňa 19. októbra 2012 sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 18 C 32/2007-395, preto bol určený termín pojednávania zrušený.

Dňa 19. novembra 2012 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o opravnom prostriedku sťažovateľa.

Dňa 28. júna 2013 krajský súd uznesením č. k. 14 Co 593/2012-420 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

Dňa 7. augusta 2013 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 6. septembra 2013 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 17. október 2013.

Dňa 30. septembra 2013 bolo pojednávanie nariadené na 17. október 2013 odročené na 14. november 2013, pretože navrhovateľ ospravedlnil svoju neúčast'.

Dňa 14. novembra 2013 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 5. december 2013 na vyhlásenie rozsudku.

Dňa 5. decembra 2013 okresný súd vyhlásil rozsudok č. k. 18 C 32/2007-438, ktorým návrhu čiastočne vyhovel.

Dňa 11. decembra 2013 s'ťažovateľ podal odvolanie proti uvedenému rozsudku.

Dňa 14. januára 2014 okresný súd vyzval s'ťažovateľa, aby uhradil súdny poplatok za podané odvolanie, a vyzval navrhovateľa, aby sa vyjadril k odvolaniu.

Dňa 24. januára 2014 sa odporca písomne vyjadril k odvolaniu.

Dňa 12. marca 2014 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní s'ťažovateľa.

Dňa 15. apríla 2016 krajský súd uznesením č. k. 3 Co 123/2014-491 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 26. mája 2016 bol spis vrátený okresnému súdu.

Dňa 3. augusta 2016 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 20. október 2016.

Dňa 19. októbra 2016 okresný súd uznesením č. k. 18 C 32/2007-507 vyzval navrhovateľa, aby v určenej lehote „odstránil vady žaloby“. Pojednávanie nariadené na 20. október 2016 bolo odročené na 17. január 2017.

Dňa 17. januára 2017 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 21. február 2017.

Dňa 21. februára 2017 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok č. k. 18 C 32/2007-536, ktorým bolo návrhu čiastočne vyhovené.

Dňa 27. apríla 2017 s'ťažovateľ podal odvolanie proti uvedenému rozsudku.

Dňa 11. augusta 2017 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní s'ťažovateľa.

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

7. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o ochranu osobnosti vedenom pod sp. zn. 18 C 32/2007 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

9. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

10. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

10.1 Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že neprimeraná dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je pritom ochrana osobnosti, t. j. vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (mutatis mutandis I. ÚS 19/00, I. ÚS 145/03, II. ÚS 71/2016).

10.2 Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúvanom konaní ústavný súd nezistil žiadnu významnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným priet'ahom. Sťažovateľ sa síce opakovane (minimálne trikrát) nezúčastnil na nariadenom pojednávaní, avšak svoju neúčast' vždy ospravedlnil. Okrem uvedeného možno konštatovať, že sťažovateľ tiež opakovane a aj neúspešne (odvolanie proti uzneseniu č. k. 18 C 32/2007-395) využil možnosť podať opravné prostriedky podľa aktuálne platného Občianskeho súdneho poriadku, avšak využitie možností daných účastníkom konania procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie ich práv v konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné priet'ahy (mutatis mutandis I. ÚS 31/01). Využitím svojich práv na podanie opravných prostriedkov teda sťažovateľ neprispel svojím správaním k zbytočným priet'ahom v konaní, avšak musel si byť vedomý toho, že tým prirodzene dochádza k oddialeniu rozhodnutia v jeho veci.

10.3 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a predovšetkým poukazuje na to, že celkové doterajšie trvanie predmetného konania desať a pol roka je už samo osebe neprimerané, a to napriek tomu, že vec sa približne štyri roky nachádzala na odvolacom súde, toto obdobie nemožno pripísať na ťarchu okresného súdu a postup krajského súdu sťažovateľom napadnutý nebol, a taktiež napriek tomu, že v postupe okresného súdu nie sú významnejšie nečinnosti. Okresný súd bol v napadnutom konaní bez akýchkoľvek dôvodov nečinný od 5. mája 2010 do 16. júna 2011 (trinásť mesiacov). Uvedená nečinnosť okresného súdu je v kontexte konania trvajúceho desať a pol roka aj vzhľadom na povahu veci (ochrana osobnosti) neospravedliteľná, pretože v tejto záležitosti trvá konanie už neúmerne dlho a okresný súd vo veci minimálne jeden rok nevykonal žiadne úkony ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ (ako odporca) v predmetnej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K uvedenej nečinnosti, a teda k zbytočným priesťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci, ale v dôsledku postupu súdu napriek tomu, že ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

11. Vzhľadom na to, že okresný súd vo veci rozsudkom č. k. 18 C 32/2007-536 z 21. februára 2017 rozhodol, v okolnostiach danej veci už ústavný súd nerozhodol podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto o návrhu sťažovateľa, aby prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných priesťahov nevyhovelo, teda rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto nálezu.

12. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadostučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať finančné zadosťučinenie v sume 15 000 €, pretože „z konania a postupu porušovateľa a zákonnej sudkyne je frustrovaný, pociťuje utrpenie a beznádej, bezmocnosť, psychicky stráda a má obavu z pokračovania v jeho šikanovaní“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa najmä aj na dlhodobé trvanie tohto konania, považuje za primerané vo výške 2 500 €. Ústavný súd pritom prihliadol aj na to, že napadnuté konanie je (aj keď neprávoplatne) na okresnom súde skončené.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

13. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie ústavnej sťažnosti z 2. septembra 2016). Za dva úkony vykonané v roku 2016 patrí odmena v sume dvakrát po 143 € a režijný paušál dvakrát po 8,58 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 303,16 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

14. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2018